

en Brugsret eller Servitut), der paavirket af Tvangsalget, kan gjøre gjældende, at han ikke ønsker, at Rettigheden skal vedligeholdes i en forandret eller forringet Skikkelse, men foretrækker at delagtiggøres i Auktionsubbytten, forsaavidt dette ikke medgaar til Dækning af bedre Berettigede, indtil hans Interesse er fuldestgjort. Ligeledes maa de nærmere Regler om, hvorledes denne Interesse udfindes, blive denne Lov uvedkommende. Naar en Behæftelse slutter sig til en betinget Fordring, kan Fordringshaveren selvfølgelig ikke forlange Fuldestgjørelse, for end Betingelsen er indtraadt. Er det en Betingelse, med Hensyn til hvilken Ubisheden først i en fjernere Fremtid kan antages at ville falde bort, vil i Reglen Bestemmelsen i § 23, næstsidste Stykke, være at anvende, saa at den Berettigede kun har Krav paa, at hans Ret bevares. Er det derimod vist, at Ubisheden vil falde bort i en nær Fremtid, navnlig medens Betalingsfristen efter § 23 endnu løber, vil den Berettigede efter Omstændighederne kunne fordrø Auktionsvillkårene affattede saaledes, at der for det Tilfælde, at Betingelsen indtræder, tillægges ham Ret til Betaling af Auktionsubbytten efter hans Plads i Prioritetsordenen.

Derjom Auktionskjøberen vil nyde Godt af de i § 23 omhandlede Henstande, maa han stille Sikkerhed efter de nærmere Regler i § 25; hvis Ejendommen skal overleveres, inden Betaling finder Sted, bør der stilles Sikkerhed for en Trediedel og ellers for en Fjerdedel af de Beløb, han er pligtig at udbetale, foruden for Auktionsomkostningerne. En særlig Regel om Sikkerhedsstillelse for de prioriterede Renter, som findes i Trd. 11te September 1833 § 3, er ikke optaget i § 25, i hvilken Henseende henvises til, hvad ovenfor er bemærket om, at saavel Auktionsrekvivrentens som de øvrige Panthaveres tilgodehavende Renter ligefrem regnes med til den Fordring, for hvilken Enhver især paa staar Fuldestgjørelse af Auktionsubbytten; Fordringen paa Renter behandles altsaa ganske efter samme Regler som Fordringen paa Hovedstolen. Med Hensyn til Sikkerhedens Størrelse henvises der til, hvad ovenfor er anført om, at denne ikke som efter Trd. 11te September 1833 afhænger af Størrelsen af Rekvivrentens Fordring, men bestemmes i Forhold til hele det Beløb, Auktionskjøberen skal udbetale. Heraf er det da blevet en naturlig Følge, at Forholdstallet ved § 25 er nedsat til $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$, medens det efter Trd. 11te September 1833 § 3 var henholdsvis $\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{3}$. Som fuldestgjørende Sikkerhed har man ment at burde anse ikke blot de i Trd. 11te September 1833 § 3 omhandlede Aktiver,

men alle indenlandske Værdipapirer, der have Kurs paa Kjøbenhavns Børs; derimod kan den solgte Ejendom selvfølgelig ikke benyttes til Sikkerhedsstillelse. Til Sikkerhedens Tilvejebringelse kan Auktionsforvalteren tilstaa en kort Frist af indtil 8 Dage, naar der kun ikke mangler Sikkerhed for de Omkostninger, som maatte flyde af, at der maa holdes en ny Auktion. De anførte Regler tilsigte kun at afgjøre, hvor stor en Sikkerhed enhver af de Interesserede er berettiget til for sit Vedkommende at forlange Kjøberen afkrævet; derimod er der Intet til Hinder for, at enhver af dem kan lade sig nøje med en ringere Sikkerhed eller endog aldeles kan fraspalde Sikkerhed. Er der Uenighed mellem flere Personer om, hvem en vis Del af Kjøbesummen skal tilfalde, maa der i saa Henseende foreligge Samtykke fra dem alle. Enhver af de Interesserede kan modsætte sig, at der uden Nødvendighed i Auktionsvillkårene optages usædvanlige eller byrdefulde Betingelser, som kunne antages at ville afstrække Kjøberne, en Grundtætning, som ogsaa maa ansees for anerkendt i den gjældende Ret.

I det i § 22 omhandlede Møde træffes der Anstalt til Ejendommens Vurdering og foregaar den endelige Fastsættelse af Auktionsvillkårene. Hvad angaar Ejendommens Vurdering til Auktionssejterretning, da er denne ifølge flere Landes Lovgivning ikke længere nogen nødvendig Bestanddel af Forberedelserne til Tvangsauktionen. Dette er saaledes Tilfældet i Norge, Sverrig, Preussien og Frankrig. Ministeriet har imidlertid, særligt under Hensyn til den Betydning, som Landbosforeningernes Andragende tillægger Vurderingen, ment, at der ikke var Tøje til at opgive Vurderingen og dermed lade de Lysthavende være ganske uden Vejledning til Bedømmelse af Ejendommen. Det er derfor foreslaaet, at den bibeholdes, men saaledes, at den i Stedet for, som hidtil, at skulle staves til Veje af Rekvivrenten ved at begjære Mænd udmeldte af Øvrigheden eller Retten, tilvejebringes ved, at Auktionsforvalteren i det i § 22 omhandlede Møde, efter at der er givet de Mødende Vejledning til at udtale sig om Valget, udmelder dertil egnede Mænd i Jurisdiktionen til at foretage Vurderingen (§ 28). Forsaavidt der i Landbosforeningernes Andragende er fremsat Ønske om, at Vurderingen maa ske ved fast ansatte Mænd, er det ikke klart, hvad der herved haves for Øje. At der i hver Jurisdiktion eller større Kredse skulde ansættes faste Tagatorer alene for Tvangsauktioner, turde være et Krav, der ikke egner sig til at tages til Følge, aldenstund et saadant Ap-